

ת"פ 16726/01/16 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רחובות נגד א ג

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 16726-01-16 מדינת ישראל נ' ג(עציר)
בפני כבוד השופט, סגן נשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רחובות באמצעות ב"כ עוה"ד שרית
כ"ץ

המאשימה

נגד

א ג באמצעות ב"כ עוה"ד איתי שוחט

הנאשם

הכרעת דין

כתב-האישום מייחס לנאשם שני אישומים:

באישום הראשון, עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, ונטען בו, כי בתאריך 8.11.15 על הרקע המתואר, תקף את אמו בכך שדחף לכיוונה שולחן אוכל שהונח בסלון הבית, אשר בפגע בידה הימנית וגרם לה למכאוב.

באישום השני, עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל, ונטען בו, כי בתאריך 19.11.16 הגיעו אל הנאשם שוטרים כדי לעצור אותו בגין חשד להפרת צו בית-משפט, ובמסגרת זו איים הנאשם על השוטר רון בר ששת, באומרו: "אתה רון בר ששת אנחנו ניפגש אל תדאג אני זוכר אותך".

הנאשם מסר כפירה כתובה שעיקרה כפי עדותו בפרשת ההגנה שאליה אתייחס בהמשך.

לאחר שהמתלוננת העידה בחקירה ראשית, חזרה בה המאשימה מן האישום הראשון והוא בוטל.

רס"ל רון בר ששת תיאר בדוח הפעולה (ת/10) את שאירע: במסגרת תפקידו, הוא הגיע אל הבית, הנאשם ניסה להתחמק בסגירת הדלת "לאחר שהבאתי לו זמן סביר להתארגנות פנה אליי ואמר: **"אתה רון בר ששת אנחנו ניפגש על תדאג אני זוכר אותך"**.

השוטר העיד, ואימץ את האמור בדוח הפעולה (עמוד 21 שורה 1 והלאה).

מעבר לכך, לא יכול היה להוסיף דבר מזיכרונו הישיר: "במעורפל, לא כל כך זוכר" (עמוד 21 שורה 23).

שוטר נוסף, **סרגיי מלינובסקי**, אשר נילוה לשוטר רון בר ששת כתב בזיכרון הדברים (ת/12): "לציין כי בזמן השהייה בבית אמר החשוד לשוטר רון, אתה רון ברש ששת אנחנו ניפגש, אני זוכר אותך...".

שוטר זה, אימץ בעדותו את האמור במזכרו, ואף הוא לא יכול היה להוסיף פרט רלוונטי מעבר לכך (עמוד 24 שורה 31 והלאה).

שוטר זה לא מסר נתונים נוספים, שאותם מסר קודמו, כגון שהנאשם התחמק, אלא העיד, כי מלבד המשפט שאותו שמע, שהיה חריג, לא הייתה התנהגות נוספת חריגה מצדו של הנאשם (עמוד 25 שורה 18) וכן: "הכל הלך חלק מלבד המשפט" (עמוד 25 שורה 23).

יחד עם זאת, אין לסתירה זו כל משקל בנסיבות.

זוהי סתירה "בריאה", המלמדת, כי כל שוטר ספג את המקרה מזווית ראותו ורשם את הדברים בלא כל תיאום מוקדם.

גרסתו של הנאשם בהודעתו במשטרה (ת/8): אישר כי שוטרים הגיעו לעצור אותו, אישר שאמר להם "תן לי כמה דקות להתקלח להכין קפה התארגנתי מהר הכנתי קפה לא תיתי שמו לי אזיקים לקחו אותי" (שורה 90), לא איים על השוטר (שורה 93), טען שהשוטרים משקרים בטענתם (שורה 95).

מעדותו של הנאשם במשפט, לא ניתן היה לדלות פרטים נוספים והוא הרבה להשיב כי אינו זוכר את נסיבות האירוע.

הוא אישר שאמר לשוטר משפט כזה: "ואמרתי לו אני זוכר את השם שלך. אמרתי שאולי אני אתלונן עליו כי הוא לא הביא לי להתארגן. אמרתי לו שאני זוכר את השם שלו" (עמוד 26 שורות 30 - 31). וכן, אמר את המשפט "לצורך זה שרציתי להתלונן עליו כי לא נתן לי להתארגן" (עמוד 27 שורה 7).

בחקירתו במשטרה הנאשם לא מסר את גרסתו שבעדותו, שלפיה אמר שזוכר את שמו של השוטר, אלא הכחיש **בלא כל סייג** או תוספת את משפט האיום שהוצג בפניו: "ש:למה אמרת לשוטר "אתה רון בר ששת אנחנו ניפגש אל תדאג אני זוכר אותך" ת: לא אמרתי לו את זה" (שורות 92 - 93). הא ותו לאו.

אין זה היגיון ואין סבירות, בשיטתו של הנאשם, כלומר באמירת משפט כגון זה לשוטר, והיא לכאורה מחוץ לכל הקשר, ומדוע לא יסתפק בקריאת שמו של השוטר מתוך התווית המתנוססת על בגדו, מה גם שהשוטר מציין, כי "לאחר שהבאתי לו זמן סביר להתארגנות פנה אליי ואמר..." (ת/10).

מכל האמור לעיל עולה, כי שני שוטרים אישרו כי שמעו את המשפט המתואר יוצא מפיו של הנאשם, לא מצאתי כל יסוד אמיתי לדחות את עדותם ואני קובע שהוא נאמר.

מעבר לכך, הנאשם אישר באופן חלקי כי אמר משפט הכולל את שמו של השוטר

הסברו של הנאשם אינו סביר, בלתי מהימן ואמין, ואני דוחה אותו.

המאשימה הוכיחה כנדרש בפלילים את אמירת המשפט המתואר.

עתה לשאלה, האם יש באמירת משפט זה איום? האם יש בו כוונת איום?

מרגע שקבעתי, כי המשפט נאמר, היה על הנאשם למסור לו הסבר המלמד על היעדר כוונה.

ב"כ הנאשם מסר את הסבריו הנאים, אך אלו הסבריו ולא הסבריו של הנאשם המהימנים והאמינים בעדותו.

יכול היה הנאשם לאשר את אמירת המשפט להעניק לו פרשנות, אך הוא לא עשה כך.

שוטרים המבצעים את תפקידם כדין פוגשים משפט כדלקמן: "**אתה רון בר ששת אנחנו ניפגש על תדאג אני זוכר אותך**".

יש בכך איום ברור.

משפט כזה, בנסיבותיו לא יכול להיאמר לשוטר תוך סיבה "כדין" והוא מלמד על מטרה להקניט או להפחיד, כפי דרישת הדין.

אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה בפלילים להוכיח את אשמתו של הנאשם באישום השני.

תוצאה:

אני מרשיע את הנאשם - באישום השני - בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"ד טבת תשע"ז, 12 ינואר 2017, במעמד הצדדים